

blevne ordnede for 40 à 50 Aar siden, trænge de nu til Forbedring. Det er derfor overflødigt at komme med nogen nærmere Begrundelse deraf, og det er lige saa lidt min som den foregaaende ærede Talers og den højtærede Ministers Hensigt at gennemgaa Lovforslaget i Enkeltheder. Jeg skal kun sige, at det, der sker ved dette Lovforslag, er en Forhøjelse af Lønningerne med i alt 36,000 Kr. Oprindeligt var det 42,000 Kr., men da der nu er fra-draget 6,000 Kr., bliver det kun 36,000 Kr. og egentlig ikke en Gang det, thi naar den Tid kommer, da det ene Overførsterembede og et Skovriderembede bortfalder, bliver Forhøjelsen mindre. I Forhold til Etatens Størrelse forekommer det mig derfor, at det Lønningstillæg, her er Tale om efter 45—50 Aars Forløb, ikke er særlig stort. Jeg skal derfor med Glæde være med til at anbefale det og vil ligesom den foregaaende ærede Taler tilraade, at Sagen fremmes uden at gaa i Udvalg, idet jeg ved, at de paagældende Funktionærer ønske Lovforslaget vedtaget saaledes, som det foreligger, da de gennemgaaende ere vel tilfredse med det.

Tesdorpf: Det foreliggende Lovforslag gaar jo ud paa en Lønningsforhøjelse for Forstetaten, og for at opnaa dette uden at bebyrde Statskassen for meget, er det, som den højtærede Landbrugsminister udtalte, samtidig foreslaaet at iværksætte nogle Reduktioner, bl. a. en Nedlæggelse af det 3die Skovriderembede under Kronborg Distrikt og af det ene af Overførsterembederne her paa Øerne. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Betimeligheden af disse Reduktioner, særlig da de ikke foreligge endnu, men først skulle træde i Kraft ved Embedsledighed. Naar den Tid kommer, maa der vel i alt Fald ske nogen Forandring i den bestaaende Tilstand. Saaledes vilde det vistnok være heldigt at udskille det kongelige Jagtvæsen fra Overførsterembedet. Helt igennem ere Lønningerne foreslaaede hævede. Kun paa et enkelt Punkt har Folketinget foretaget en Nedsættelse, idet Skovtaksators aarlige Løn er reduceret fra 4,800 Kr., som af Ministeren foreslaaet, til 4,000 Kr. Jo længere den Mand, der beklæder et Skovtaksatorembede, har siddet i dette, jo mere Erfaring vil han have opnaaet, og jo fordelagtigere vil det derfor være at beholde ham. Hvis hans Lønning reduceres, som her foreslaaet, vil han derimod hurtigst muligt søge en Skovriderplads, hvor han er bedre stillet. Og jeg tror ikke, det vil være heldigt for

Etaten i al Almindelighed. Ellers kan jeg helt igennem tiltræde Forslaget og udtale min Glæde over, at den dygtige danske Forstetats pekuniært bliver stillet mere uafhængig, end den hidtil har været. Vi maa huske paa, at for 100 Aar siden have vi faaet vort Skovvæsen fra Tyskland, det var tyske Folk, som kom herop i Begyndelsen af forrige Aarhundrede og bibragte os de Kundskaber, som vi nu have benyttet saa godt, at Forholdet er blevet omvendt. Nu er det Tyskerne, som komme herop for at se paa vor Skovkultur og vore Tilplantninger. Mænd som Müller, Saraaw, Ulrich og Hauch og mange andre have Navne, som ere kendte ud over Landets Grænser. Jeg slutter mig derfor til den af de foregaaende Talere udtalte Paaskøn-nelse af det foreliggende Forslag og anbefaler ligeledes det høje Ting at fremme det hurtigt uden Nedsættelse af Udvalg.

Ahlefeldt-Laurvig: Naar de 3 ærede Medlemmer, som nu have talt, have været saa overmaade tilfredse med dette Lovforslag, maa jeg sige, at jeg ikke kan istemme den samme Tone. I en Henseende er jeg særlig tilfreds, nemlig med, at den højtærede Landbrugsminister virkelig har tænkt paa vort Skovvæsen og vore Forstmænd, baade de højere og de lavere. De have trængt saa meget til Lønningsforbedring, at det har været klart for alle, at der maatte ske noget. Jeg lykønsker den højtærede Landbrugsminister til, at det er ham, der faar Loven gennemført og faar Lønningsvilkårene forbedrede. Men i øvrigt er jeg ikke i nogen Henseende tilfreds med det foreliggende Lovforslag. For det første skal jeg tillade mig at paa-tale en Ting, som irriterer i alt Fald mig, og jeg tror ogsaa andre Medlemmer af denne høje Forsamling, og det er, at de Lovforslag, vi nu efterhaanden faa op fra Folketinget, komme saa utilladeligt sent, som de gøre. Man kan næsten sige, at det er ganske almindeligt, at Forslagene komme herop i den allersidste Time. Det gælder baade Finansloven og Lovforslagene i det hele. Vi faa næsten ingen Tid til at behandle dem, idet de komme herop i Bunkevis. Det forekommer mig at være en mindre anstændig Maade at behandle Landstinget paa. Vi kunne ikke behandle Lovforslagene anderledes end summarisk og maa tage dem, som de ere. Grunden er simpel og let fattelig. Det er den, at Flertallet i Folketinget, hvad vi maa beklage, ikke viser den Imødekommenhed, som vi kunde forde, og da Højre og de